

Forord

Af Gustav Lang
7. december 2024

Det er i vore dage mere eftertragtet end nogensinde, at fortællinger er **autentiske** – helst skal det være ”den ægte vare”, fortælleren selv der fortæller! Vi kender det jo alle sammen - at besøge f.eks. et maritimt museum, hvor det er et tidligere besætningsmedlem, der fortæller om det skib, han selv har sejlet med, eller en maleriudstilling, hvor maleren selv fortæller om sine maleriers tilblivelse – intet er bedre. Se bare Trust Pilot og alle de andre steder på internettet, hvor ”rating” finder sted.

Mads Christoffersens bog er i særlig grad autentisk, fordi bogen baserer sig på hans farfars nedskrevne fortælling. Det håndskrevne manuskript er sågar den ene halvdel af bogen, og jeg vil tro, at ethvert voksent menneske kan læse (og vil nyde) den smukke håndskrift. Med fynd og klem og meget karismatisk fortæller farfar, Christoffer Knud Christoffersen, kaldet Stoffer, om lange perioder af sit liv, og der er simpelthen tale om egentlige øjenvidneberetninger. Han var der selv, det hele er selvoplevet.

Der er derfor tale om en meget sjælden udgivelse, for der er langt imellem, at man snubler over en ægte, håndskrevet, dokumenteret fortælling, der ovenikøbet er sindsoprivende interessant.

Stoffer oplever som 6-årig Christiansborg Slots brand i 1884. Han fortæller detaljeret om det frygtelige vulkanudbrud på Martinique i maj 1902, hvor han var med til at hjælpe og undsætte ofrene. Han er med til at sejle prins Carl til Christiania (Oslo) i 1905, da Norge tager imod prinsen og gør ham til kong Haakon. Stoffer fortæller om det ødelæggende jordskælv i Messina og Calabrien i december 1908 og dets forfærdelige følger. Vi læsere oplever det hele fuldt autentisk, for det er fortalt så levende og detaljeret.

Bogens illustrationer – herunder samtidige avisudklip og fotos – bidrager kun yderligere til at tage læseren i hånden og føre ham tilbage til en tid, hvor Danmark ejede de Vestindiske Øer, hvor Island var en del af Kongeriget Danmark, og hvor Øregård Gymnasium endnu ikke var etableret som sådan, men var i sin vugge som ”Plockross Skole”. En tid,

hvor hænderne kunne sidde løst på de, der bestemte, og lussingerne sang for ofte. En tid, hvor selvdisciplin og døjen med en overmagt i uddannelses-tiden kunne betyde forskellen mellem en senere god tilværelse med et godt udkomme - eller det stik modsatte.

Jeg ønsker alle læsere god fornøjelse i min sikre forvisning om, at alle læsere er enige med mig, når I har nydt denne enestående bog!

Gustav Lang

Formand for Marinehistorisk Selskab

Af Pia Nyiring

Marts 2025

I hele 40 år, fra 1909 til 1950, var Christoffer Knud Christoffersen – Stoffer – ansat på Øregård. Han begyndte den gang, det hed Plockross' skole og lå på Duntzfeldts Allé og sluttede længe efter, det var blevet til Øregård Gymnasium på Gersonsvej. Igennem årene underviste han ikke kun i gymnastik, som dog var hans hovedfag og hjertebarn, men også i bogføring, skrivning og sløjd. Om sommeren var han svømmelærer ved Charlottenlund Søbad, og han fik indført obligatorisk svømmeundervisning for skolens elever.

I denne bog, som består af både Stoffers egne livsfortællinger og forfatterens – barnebarnets – refleksioner over dem, kan man læse, at Stoffers vej til lærerfaget begyndte i 1906 i hans tid i marinen, da han fik tilbudt at gennemgå hærens gymnastikuddannelse. Det ville Stoffer, som egentlig ønskede at komme helt ud af marinen, nemlig hellere end gerne. Han gennemførte således den fysiske hårde uddannelse ved siden af et bogholderjob i et entreprenørfirma og endte med at få sin gymnastikeksamen som nummer to af 19 elever. I 1909 begyndte han som vikar ved Plockross' skole, og eftersom den daværende skolebestyrer, Paul Branth, blev meget begejstret for både Stoffers undervisning og hans måde at håndtere eleverne på, tilbød han ham fastansættelse fra 1. januar 1910.

Det fremgår tydeligt af både interviews med tidligere elever og beskrivelser af ham, at Stoffer var en meget karismatisk person og en alsidig lærer, som på den ene side havde ”at være lærer er at skabe godt humør” som sit motto og derfor kunne finde på at gå på hænder hele vejen gennem aulaen eller springe i vandet med en elev på skuldrene, og på den anden side som gårdvagt kunne uddele ”ørerulninger og evt. også øretæver ved slagsmål over en vis grad”¹. Stoffer var noget for den tid så atypisk som du med sine elever og bliver gennemgående husket som en overordentlig vellidt lærer. At han var både respekteret og afholdt kom bl.a. til udtryk, da han fyldte 60, hvor eleverne samledes i aulaen for at ønske ham tillykke. Da han kom gående, hylkede de ham ved at vinke til ham, og han vinkede tilbage – der var helt stille! Ved samme anledning

1) Askgaard, H. & Haugan, K.: *Tidsbilleder 1903-2003*, s. 230

beskrev en kollega ham som ”en håndstrøgen sten, hvor vi andre bare er fabrikssten”².

Ved Øregård Gymnasiums 50-årsjubilæum i 1953 stiftede Stoffers to sønner ”Knud Christoffersens legat”, som indtil 1993 blev uddelt hvert år på Stoffers fødselsdag. Legatet blev ikke nødvendigvis uddelt til en fagligt dygtig elev eller en elev med gode idrætsresultater, men først og fremmest til en elev, som havde vist sig som en god kammerat. En sådan fundats indkapsler ikke kun Stoffers virke som lærer, men også Stoffer som eksponent for en åben, forstående og imødekommende tilgang til eleverne og deres skolegang.

Med Stoffers egne ord blev det til ”40 lykkelige og gode år, hvor kun gode minder knytter sig”³. Den dag, han tog afsked med Øregård Gymnasium, var ”en slem dag”⁴.

Som rektor på Øregård af i dag har det været en stor fornøjelse at læse denne bog. Den er ikke kun interessant i et lokalhistorisk perspektiv, men også som reflekteret vidnesbyrd om en personlighed, som gennem så mange år prægede hverdagen og eleverne her på stedet, er den i høj grad både relevant og anbefalelsesværdig.

Pia Nyring

Rektor på Øregård Gymnasium

2) Ibid.

3) Nærværende bog, s. 186

4) Ibid.

Indledning

”Stoffer” var min farfar. Jeg har stadig en glasklar erindring om ham, selvom det nu snart er 70 år siden, han døde i 1955. Hans rigtige navn var Christoffer Knud Christoffersen, men alle kaldte ham bare ”Stoffer”. Det gjorde de på Øregård Gymnasium og på Charlottenlund Badeanstalt, hvor han havde sit virke i 40 år. Han var en myte, én som ”alle” kendte og talte om, og som barn oplevede jeg, at det var noget specielt at være barnebarn af ”Stoffer”. Jeg forstod ikke helt, hvad det specielle var, men jeg oplevede, at de voksne så på mig med særlig opmærksomhed, som om jeg havde udmærket mig med et eller andet. Det havde jeg helt sikkert ikke.

I 2008 døde min far, Leif, som nærede en næsten religiøs hengivenhed for sin far, og han kunne selv på sine helt gamle dage, da han nærmere sig de 100 år, få tårer i øjnene, når han talte om sin far – og det gjorde han ofte.

Da vi ryddede op i min fars hjem, dukkede der en smukt læderindbundet bog op af en af skufferne. Da vi åbnede den, så vi den smukkeste, regelmæssige håndskrift, som stod fuldstændig lige på de ulinjerede sider. Den var skrevet med fyldepen, for farven ændrede sig indimellem. Det var Stoffers bog om sit liv og levned. Den rummede ingen præcis datering, men hans historiefortællinger viser, at han har skrevet den efter sin pensionering i 1949/50, og inden hans kræftsygdom blev så fremskreden, at han ikke orkede at skrive mere. Han omtaler, at det første år i 1895, hvor han var elev i Marinen, var for 60 års siden, hvilket tyder på, at han har skrevet den tæt på sine sidste dage. Han efterlod sig også en ret omfattende dagbog, som han skrev efter sin pensionering, der fortæller indgående om en stor sørejse i 1951 til USA og Venezuela, og her beretter han om sig sygdoms start. Derfor må vi antage, at bogen er skrevet mellem årene 1953-1954.

Bogen er henvendt til hans børn og børnebørn, og den omhandler hans unge år, som familien ikke kendte på samme måde, som de var fortrolige med hans hverdag i 1930'erne, 1940'erne og 1950'erne. Hans børnebørn er i dag bedsteforældre, og hans tipoldebørn kan tælles i 10'ere.

Den første læsning af hans bog gav mig en oplevelse af hans nærvær i fortællingen. Jeg kunne pludselig høre hans stemme fra 70 år siden, og jeg fornemmede hans personligheds intense varme og humor. Jeg genkaldte erindringen om den gang, hvor han levende fortalte mig som 6-årig, hvordan han selv som næsten 6-årig havde oplevet Christiansborgs brand i 1884. Familien, som boede på Christianshavn, var gået op på Knippelsbro, hvor de lamslåede stod og så flammerne tilintetgøre den imponante regeringsbygning. Det har et vist historisk sus over sig, at jeg, der i dag er 77 år, har hørt min farfar fortælle om den katastrofale brand, som det tog 34 år at rydde op i og genetablere slottet.

Bogen er bygget op i to dele. Den første er hans egen levnedssberetning, som fortæller om barndoms- og ungdomsårene, om de myreflittige etableringsår, efter han havde forladt Marinen, og de første år, hvor han fik arbejde som gymnastik- og skrive lærer på Plockoss Skole, der senere blev til Øregård Gymnasium. Jeg har gengivet hans originale tekst på bogens højresider, mens jeg på de venstre sider har gennemskrevet teksten i et lidt mere moderne dansk og forsynet den med talrige noter og illustration. Noterne er nødvendige for at forklare de mange maritime udtryk, hvor man skal tænke på, at han er uddannet på "Ørnen", Marinens sidste orlogsskib, som ikke havde motor, men kun sejl. Illustrationerne er billeder af de steder og de personer, som omtales i bogen.

Bogens anden del er min supplerende fortælling om de dele af Stoffers liv, som han ikke selv omtaler. Ligesom familien ikke kendte hans tidligere liv, så kender publikum i dag ikke hans senere. For at skaffe materiale har jeg interviewet mine søskende, og jeg har via en efterlysning i Villabyernes Blad fået henvendelse fra 9 ældre borgere, som var tidligere elever fra Øregård eller svømmeelever fra Charlottenlunds Badeanstalt (i dag Søbad). Dem har jeg alle interviewet. Desuden bygger jeg også på de ting, som min far i tidens løb har fortalt om sin far samt efterladte dokumenter og genstande. Min ambition har her været at sætte fortællingen ind i den historiske og samfundsmæssige kontekst.

Bogen om Stoffer er en bog om et unikt menneske, men også en beretning af historisk interesse. Vi kommer tilbage til tiden, hvor Christianshavn var et mylder af sejlskibe fra alle dele af verden, hvor Danmark havde en koloni i Vestindien med en befolkning af frigivne slaver, der var blevet handlet som varer af de danske myndigheder helt frem til 1848 –

altså kun 31 år før hans fødsel. Vi bliver taget med på en sindsoprivende redningsaktion 1902 til Martinique, hvor 30.000 mennesker omkommer i et voldsomt vulkanudbrud; vi kommer på flådebesøg i Konstantinopel (Istanbul), hvor Stoffer spiller basun ved sultanens hof, og vi spiser gule ærter og flæsk i Athen med den græske konge Georg, der var født som dansker. Alt sammen punkter i en rigt facetteret historie.

Min hensigt har været at lade min farfar tale og sætte hans liv i den tids sammenhæng. I det sidste kapitel vil jeg dog gå lidt kritisk til værks, idet hans liv ikke er uden modsætninger. Han må blandt andet leve med et voldsomt pres fra min farmor for, at han skal skaffe den økonomiske og sociale velstand, som mildest talt ikke var deres bagage. Det bringer ham tæt på det totale sammenbrud, og jeg forsøger at efterspore remiscenser af dette drama i deres liv.

Mads Christoffersen
Østerbro
Marts 2025

DEL 1

Stoffer fotograferet på Øregård omkring 1950.

Forord

Denne bog, som er en gave til mig fra Preben Scheel¹, har jeg i nogle år haft liggende uden at ane, hvad jeg skulle bruge den til. Men så kom jeg i tanke om, at det måske kunne interessere mine to kære sønner – eller måske også mine kære børnebørn – at vide lidt om mit liv og min færden, og jeg vil så prøve i denne bog at fortælle lidt derom.

Og så håber jeg, at I ikke vil finde min fortælling alt for kedelig.

Jeg vil dog, af hensyn til børnebørnene bemærke, at jeg – bortset fra bolle å - stadig anvender den gamle retskrivning.

1) Preben Scheel havde været plejebarn hos min farfar og farmor under 2. verdenskrig, da hans forældre boede i London. Han blev advokat og praktiserede i mange år i Aarhus. Han havde livet igennem tæt kontakt til Stoffer og Grete.

Denne Bog, som er en Gave til mig
fra Fæderen Selbeck, har jeg i nogle Aar haft
liggende uden at ant. hvad jeg skulde bruge
den til. Men så kom jeg i Tanker om, at
det måske kunde interessere mine to kære
Søner - eller måske også mine kære Bør-
neborn - at vide lidt om mit Liv og min
Færd, og jeg vil så prøve på i denne
Bog at fortælle lidt derom.

Og så håber jeg, at I ikke vil finde
min Fortælling altfor kedelig.

Jeg vil dog, af Hensyn til Børnebørnens
Bemærke, at jeg - fortæller fra Bolle å -
stadig anvender den gamle Retskrivning.

Familien og barndommen

Den 9. november 1879 tillod jeg mig for første gang at optræde som familiemedlem.

Jeg er født på H.C. Ørstedesvej, Frederiksberg – nummeret husker jeg ikke – som barn nr. 5 i familien. Mine søskende var Anna, Georg, Carl, Bertha, og senere arriverede Johan og Peter – altså 7 i alt – hvilket måske var de 6 for mange².

Dengang var fattigfolks rigdom jo børn, og anden rigdom var det heller ikke hos os. Farfar var gårdejer ved Sorø, hvor vi børn ofte tilbragte sommeren, men da farfar døde, sørgede en sagfører og en farbror min, at snyde far for hans arvepart.

Far var ”bryggerknægt” d.v.s at han af bryggerierne købte øl i tønder, og kørte rundt til ”øltapperne” og solgte øllet – bryggerierne tappede ikke dengang

Bryggerknægt og bryggervend,
København fra omkring 1800.
Nationalmuseet.

- 2) Bemærkningen henviser ifølge min fars fortælling til, at Stoffer, da han sluttede sit engagement i Marinen, opdagede, at hans søskende havde brugt hans opsparing. Han afbrød derefter forbindelsen til sine ældre søskende. Jeg husker kun lillebroderen, Peter, fra min barndom.

På den 9. November 1879 tillod jeg mig
for første Gang at optræde som Famili-
medlem.

Jeg er født på H. C. Fredericij, Frede-
rikshøj - Nummeret husker jeg ikke - som
Barn Nr. 5 i Familien. Mine Søskende
var Anna, Georg, Carl og Bertha, og senere
arriverede Johan og Peter - altså 7 ialt -
hvilket måske var de 6 for mange.

Jungang var "Fattigfolks Rigdoms-
jor Børn", og anden Rigdom var der heller
ikke hos os. Farfar var Gårdejer ved
Sorø, hvor vi Børn ofte tilbragte Somme-
ren, men da farfar døde, sørgede en
Sagfører og en Farbror min, at enyde
Far for hans Arvepart.

Far var "Bryggerknap" d. v. s. at han
af Bryggerierne købte Æl i Tønder, og kørte
rimat til "Øltapperne" og solgte Ælet, -
Bryggerierne tappede ikke dengang

som nu selv øllet på flasker, men overlod det til ”Øltapperne”, hvoraf der fandtes en mængde. Men så begyndte bryggerierne selv at tappe øllet, og ”øltapperne” forsvandt og dermed også fars virksomhed.

Han fik da stilling på svineslagteriet på Bodenhoffs Plads, men det var dårligt lønnet arbejde, så vi børn måtte hjælpe til med økonomien efter bedste evne, så snart vi kunne.

Jeg begyndte min skolegang på Fuglevangsvejens skole og senere på Niels Ebbesens skole, og da far kom til slagteriet på Christianshavn, flyttede vi derud og jeg kom i Bådsmadsstrædes skole, nu Christianshavns Gymnasium.

Ved denne skole-omflytning ”snød” jeg på en eller anden måde ”pædagogerne”, så jeg sprang en klasse over, hvilket havde til følge, at jeg havde gennemgået

som nu, selv Øllet på Flasken, men over-
lod det til „Øltapperne“, hvoraf der fandtes
en Mængde. Men så begyndte Brygge-
rierne selv at tappe Øllet, og „Øltapperne“
forsvandt og dermed også Fær Virksomhed.

Han fik da Stilling på Svineslagteriet
på „Boderhoffs Plads“, men det var dærligt
lønnet Arbejde, så vi Børn måtte hjælpe
til med Økonomien efter bedste Evne, så
snart vi kunde.

Jeg begyndte min Skolegang på
Fuglevangsvejens Skole og senere på
Niels Ebbesenvejs Skole, og da Fær kom
til Slagteriet på Christianshavn, flyttede
vi derud og jeg kom i Bådmandsstrædes
Skole, nu Christianshavns Gymnasium.

Ved denne Skole-Omflytning „snød“ jeg
på en eller anden Måde „Pædagogien“.
så jeg sprang en Klasse over, hvilket havde
tilføjelse, at jeg havde gennemgået

skolens 7 normale klasser + afgangsklassen – som var forbeholdt de dygtigske elever – inden jeg var fyldt 14 år.

I afgangsklassen lærte vi tysk og noget som hed regnskabsføring – så det er måske derfra min interesse for bogføring stammer – samt kirkehistorie m.fl. Altså lidt udover de alm. skolefag.

Uden at blive til grin for mine efterkommere tør jeg måske bemærke, at jeg var meget flittig og lærenem og altid blandt de allerførste i min klasse.

Jeg blev konfirmeret oktober 1893, altså en måned før jeg fyldte 14 år, kom ud af skolen og fik plads i vinfirmaet Wilh. Schreiber & co. i Torvegade som vinkyperlærning (deraf måske min senere interesse for vin). Her var jeg til april 1895, da jeg – til min chefs sorg – meldte mig fra og indstillede mig til prøve

Skolens 7 normale Klasser + Afgangsklassen
- som var forholdsvis de dygtigste Elever -
inden jeg var fyldt 14 år.

I Afgangsklassen lærte vi Tyk og
nget som hed Regnskabsføring - så det var
måske derfor min Interesse for Bogføring
stammer - samt Kirkehistorie m. fl. altså
lidt udover de almindelige Skolefag.

Uden at blive lidt quin for mine Efter-
kommere for jeg måske bemærke, at jeg
var meget flittig og lærenem, og altid
blandt de allerførste i min Klasse.

Jeg blev konfirmeret Oktober 1893,
altså en Måned før jeg fyldte 14 år, kom
så ud af Skolen, og fik Plads i Vinfirmaet
Wells. Schrieber & Co i Torvegade som Vin-
kypers Lærling (deraf måske min senere
Interesse for Vin). Her var jeg til April
1895, da jeg - til min Chef Torz - meddelte
mig fra, og indstillede mig til Examen

på Søværnets Underofficersskole. Der skulle antages 13 lærlinge, og der var ca. 150 ansøgere, men jeg blev antaget som nr. 3. Prøverne for optagelse var regning og matematik samt danske stile, så jeg må jo ikke have været så dårlig til disse fag. Desuden fik vi karakter i legemsbygning (flot fyr!), og vor karakter fra skolen i gymnastik blev medregnet. Endvidere skulle vi have bevis på, at vi havde taget frisvømmerprøven.

De sidstnævnte discipliner var naturligvis i skønneste orden (allerede dengang gik jeg vist med en gymnastiklærer i "maven"). Om jeg havde fået min lyst til søen og Marinen, fordi min ældre bror Carl var optaget på skolen 5 år i forvejen, eller det var fordi, jeg i min fritid og ferie elskede at opholde mig på de forskellige "oplagspladser" på Christianshavn, ved jeg ikke.

på Søværnets Underofficersskole. Der skulde
antages 13 Lærlinge, og der var c. 150
Ansøgere, men jeg blev da antaget som
Nr 3. Provenerne for Optagelse var Regning
og Matematik samt danske Skole, så jeg
må jo ikke have været så dårlig på disse
Fag. Desuden fik vi Karakter i Lærens-
bygning (flot Fys!), og var Karakter fra
Skolen i Gymnastik blev medregnet.
Endvidere skulde vi have Bevis på, at vi
havde taget Frisvømmeproven.

De videnskabelige Discipliner var naturlig-
vis i skønneste Orden (allerede dengang
gik jeg vist med en Gymnastikleer i „Marne“).
Og jeg havde fået min Lyst til Læse og
Marne fordi min ældre Broder Carl var
optaget på Skolen 5 år i Forvejen, eller
det var fordi jeg i min Fritid og Ferie elskede
at opholde mig på de forskellige „Oplags-
pladser“ på Christianshavn, ved jeg ikke.

↑ Gammel Dok set fra søsiden imod Skt. Annæ Gade. Nationalmuseet.

↓ Christiansholm set fra Bodenhoffs Plads. 1905. Kilde: Københavns Bymuseum.

↑ Knippelsbro i retning af Asiatick Plads. Ingen tidsangivelse. Kilde: Københavns Bymuseum.

↓ Overgaden Neden Vandet nr. 23-53. Ingen tidsangivelse. Kilde: Københavns Bymuseum.

På disse ”oplagspladser” kom de dengang så stolte sejlere hjem fra fjerne vidunderlige lande, og her var altid noget nyt at se og opleve.

Der var Ostindisk og Vestindisk Kompagnis Plads midt i Strandgade overfor St. Annægade, hvor skonnerter kom med sukker – rørsukker – og vestindiske rom fra vore fjerne øer St Croix, St. Thomas og St Jean, og der var rigtige, vaskeægte, sorte negere ombord, og der var altid en tjans for at få et stykke sukkerrør til at tygge på, eller at fylde lommerne med dejligt groft rørsukker fra en læk sæk. Og på Vilders Plads for enden af Strandgade kom sejlskibe med trælast fra Rusland og Finland, og helt ”nede i bunden” var Grønlands Handels Plads, hvor de gamle brigger og hvalfangere lossede skind og tran fra Grønland

Så disse „Oplagspladser“ kom de dengang, så stolle Sejlere hjem fra fjærne vidunderlige Lande, og her var altid noget nyt at se og opleve.

Her var østindisk og vestindisk Kompagnis Plads midt i Strandgade overfor St. Annagade, hvor Skonnerter kom med Sukker - Røisukker - og vestindisk Rum fra vore fjærne Her St Croix, St Thomas og St Jean, og der var rigtige vaskeagte sorte Negere ombord, og der var altid Tjans for at få et Stykke Sukkerrør til at bygge på, eller at fylde Sommeren med dejligt groft Røisukker fra en Lok Sek. Og på Vildens Plads for Enden af Strandgade kom Sejlskibe med Trælark fra Rusland og Finland, og helt nede i „Bindew“ var Grønlands Handels Plads, hvor de gamle Brigger og Hvalfangere lossede Skind og Tran fra Grønland

og her kunne man opleve at se en polarræv eller en isbjørneunge spadserere rundt på dækket. Og så var der Bodenhoffs Plads for enden af Overgaden over Vandet, hvor store, stolte sejlere kom fra Østen med ris og andre mærkelige sager, og her var der rigtige gule kinesere med pisk i nakken blandt besætningen.

Jo, her var altid noget for en rask ”christianshavnerdreng” at opleve, og alt dette gav mig en voldsom lyst til at komme ud i verden til ”farer og eventyr”, og som jeg husker, jeg engang sagde til min mor, som stærkt frarådede mig at tage til søs: ”Jeg vil til søs, om det så skal være som skibshund.”

Nå, kærligheden til søen sluttede meget hurtigt, og min første rejse som lærling var således, at en skibshund med blot lidt respekt for sig selv, ville betakke sig.

og her kunde man opleve at se en Polarræv
eller en Isbjørneunge spæne rundt på
Jækket. Og så var der Bodenhoffs Plads
for Enden af Overgaden oven Vandet,
hvor store stolte Sjilere kom fra Østen
med Ris og andre smækelige Sager, og
her var der rigtige gule Kinesere med
Pisk; Takken blandt Besætningen.

Jo, her var altid noget for en rask
"Christianistilvendt" at opleve, og alt
dette gav mig en voldsom Lyshed at
komme ud i Verden, til Færes og Eventyr,
og som jeg husker, jeg en gang sagde til
min Mor, som stærkt frastødte mig at
sage hende: "Jeg vil hilses, om det så
skal være som Skibshund."

Nå, Kærligheden til Løven skiftede meget
hurtigt, og min første Pejse som Lærling
var således, at en Skibshund med det
Respekt for sig selv, vilde betakke sig.